

КЕЛИ ФЕЙВЪР НЕПРИЯТНОСТИ

Част 9 от „Правилата на милиардера“

Превод от английски: Silverkata, 2021

chitanka.info

Полицията отведе Кълън. Изведоха го от апартамента на Айви с белезници като обикновен престъпник.

Той бе арестуван!

Арестуван за убийство!

Айви беше шокирана от внезапния край на всичко, което приемаше за даденост. Кълън винаги е изглеждал неуязвим, сякаш нищо и никой не можеше да го нарани. И въпреки това полицията го закопча, изведе го от апартамента ѝ и Кълън нямаше какво да направи, за да ги спре.

Като че ли беше очаквала Кълън да свали белезниците все едно е супергерой.

Тишината след ареста му беше опустошителна. Айви не знаеше какво да стори, къде да отиде или към кого да се обърне за помощ. Сети се само за един човек. Единственият човек, на когото винаги се е осланяла, както в добрите, така и в лошите времена.

Този човек винаги е бил до нея, така че Айви взе телефона си и позвъня.

Майка ѝ отговори почти веднага.

— Айви, всичко наред ли е?

Все едно тя някак си знаеше, сякаш беше прочела мислите ѝ от разстояние. Айви усети сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, докато се опитваше да обясни какво точно се е случило.

— Мамо, в беда съм.

— Какво се е случило?

— Мъжът, в който съм влюбена, току-що беше арестуван, мамо!

Айви се свлече на пода и се опита да се овладее.

— Кого арестуваха? И каква е тази любов? — попита я майка ѝ.

— Айви, моля те, върни малко лентата назад! Нямам си и идея за какво говориш!

Айви сви краката си към гърдите и се облегна на стената.

— Влюбих се, мамо. В един прекрасен човек. Невероятен, брилянтен човек, с който искам да прекарам живота си.

Дълго време майка ѝ не каза нищо.

— От кога се виждате?

Айви въздъхна.

— Не отдавна. Сигурна съм, че ще си помислиш, че сме действали прибързано, но... — Сега беше моментът, в който да ѝ каже

единственото нещо, което е ужасяваше. — Мамо, ние избягахме и се оженихме.

От другата страна на линията се чу дълбоко поемане на въздух.

— Ти си омъжена?! Ако това е някаква шега, искам да ти кажа, че е много безвкусна, Айви!

— Не се шегувам, мамо. Казва се Кълън Шарп и ние се оженихме в Лас Вегас. Много ми се искаше да участваш и ти, но... Сложно е.

— Очевидно! — отвърна майка ѝ с глас, пропит със сарказъм.

— Мамо, не ми се сърди точно сега! Не мога да се справя и с това!

— Предполагам всичко това е свързано с теб и с това от какво *ти* имаш нужда — отвърна майка ѝ.

— Да — каза Айви като усещаше малко гняв да изгаря стомаха ѝ. — Ядосвай ми се по-късно. Сега се нуждая от помощта ти. Имам нужда да ме изслушаш и да ми кажеш какво да направя, защото наистина съм изплашена, мамо.

Майка ѝ въздъхна в знак, че се предава.

— Добре, значи си омъжена за този човек. Кълън, нали?

— Да.

— И сега е арестуван?

— Да.

— За какво?

Айви се опита да запази спокойствие. Ръцете ѝ трепереха, докато обгръщаше краката си с едната ръка и държеше здраво телефона до ухото си с другата.

— Мисля, че казаха, че е обвинен в... ммм... непредумишлено... непредумишлено убийство.

— Убийство?! — повтори майка ѝ като гласа ѝ се извиси комично високо.

— Знам, че звучи ужасяващо.

— Трябва да те попитам нещо, Айви. Просто трябва. Вземаш ли наркотици?

Настана тишина, докато Айви осъзнаваше въпроса, след което започна да се смее високо. Все още поплакваше малко, но се почувства добре от смеха.

— О, мамо... — промърмори тя, докато се опитваше да спре да се кикоти.

— Не виждам нищо смешно. Ако вземаш наркотици, трябва да знам.

— Не, не вземам. Ако беше обратното, нещата щяха да са далеч по-лесни.

— Надявам се да си напълно откровена с мен!

Айви завъртя очи.

— Омъжих се за човек, който беше обвинен в убийство. Това не е ли достатъчно засега? Наистина ли трябва да добавим и употреба на наркотици към списъка с проблемите ми?

Майка ѝ се позасмя леко.

— Добре тогава. Без наркотици. Един проблем по-малко остава.

— Мамооо, наистина се нуждая от помощ. Прибраха го. Полицията го отведе и аз не знам какво точно се предполага да направя!

— Веднага идвам при теб! Къде си?

Айви се изправи на крака, а вълна от адреналин премина през цялото ѝ тяло.

— Идваш при мен?

— Не може да си сама точно сега. Първо на първо трябва да видим как да получиш бързо развод. От колко време сте женени?

— Почакай малко... — каза Айви, но майка ѝ продължи да говори.

— Предполагам, че може да се анулира брака, особено при тези обстоятелства.

— Не искам да се развеждам с Кълън. Не ме ли чу да казвам, че искам да прекарам живота си с него?

— Това не ти е игра, млада госпожице! Очевидно е, че този мъж има власт над теб. Предполагам, че е много по-възрастен от теб и че те е убедил, че е умен и способен, а ти си просто едно малко сладко девойче.

Айви беше зашеметена от заключенията, които майка ѝ си беше направила и това толкова близо до истината някои от тях бяха.

— Да, той е малко по-възрастен от мен, но това не...

— И как се срещнахте? Разкажи ми!

Айви се почувства като притисната в ъгъла.

— На работа.

— Шефска позиция ли заема?

— Мамо, казах ти, не искам да ме разпитваш точно сега!

— Защото си под влиянието на този човек. Знаех си, че нещо подобно можеше да ти се случи, Айви. Винаги си била податлива на хора със силна воля. Помниш ли приятелката си Алана и как на практика боготвореше земята върху, която стъпваше? И как после се промени и разкъса приятелския ти кръг? Винаги съм ти казвала, че Алана не е добър човек...

— Престани, мамо! — отвърна високо Айви.

Майка ѝ замълча все едно ѝ бяха спрели тока.

Айви изчака преди да продължи с колкото се може по-спокоен глас.

— Не става дума за приятелите ми от гимназията. Аз обичам Кълън и ще му помогна да се измъкне от тази бъркотия.

— Ако това е изборът ти — добре. Очевидно, в края на краищата не се нуждаеш от помощта ми.

Айви усети напрежение в гърдите си.

— Може би наистина е така — отвърна тя, — и определено нямам нужда да ми припомняш грешките ми в миналото, само за да ми кажеш *Нали ти казах!*

Ударите от двете страни на слушалката ставаха все по-болезнени, но Айви не знаеше как да ги спре. Сякаш нямаше избор в ситуацията и безброй стари рани бяха отворени.

— Айви, не очаквай от мен да ти кажа, че всичко е наред. Аз съм ти майка, и няма да ти кажа, че всичко ще се нареди, само защото искаш точно това да чуеш. Омъжила си се за шефа си и искаш да ти дам благословията си? Сега, след като ми каза, че е въввлечен в убийство?!

— Непредумишлено — уточни Айви.

— Каквото и да е, всичко е извън контрол и трябва да приключите нещата помежду ви колкото се може по-скоро.

— Разбира се, че не искаш да остана с него, защото ако съм семейна, то каква тогава ще бъде целта на живота ти?

Последва дълго мълчание, след като достигнаха целта си.

— Имам достатъчно цели в живота, миличка. За съжаление не можеш да ги видиш. Но както винаги имаш склонността да вярваш, че

целия свят се върти около теб.

Сега беше ред на Айви да се почувства зле.

— Благодаря ти, мамо. Това беше един истински полезен разговор.

— Не знам какво друго да ти кажа.

— Добре — каза тя и стана като почувства хлад. — Трябва да тръгвам, мамо.

— Късмет — пожела й майка й, след което затвори без накрая да чуе нещо от рода на „Обичам те!“, просто нищо.

Айви впери поглед в телефона. Усещането за страх и отчаяние я завладя напълно.

Беше ли сбъркала като беше казала всичките тези неща на бедната си майка, която се е грижила за нея, обичала я и беше посветила живота си на нея?

Но може би точно това е проблема, помисли си Айви. Не искам да съм в центъра на света на майка ми завинаги! Не съм я молила да бъде толкова грижовна, че да не мога да мисля трезво сама.

И все пак... разговорът не протече по начина, по който Айви искаше. Тя нарани дълбоко майка си, а това не беше правилно.

Във всеки случай Айви знаеше, че не може да направи нищо друго по въпроса в момента, а и имаше по-належащ проблем.

Айви напусна апартамента, извика си такси и му каза да я отведе в участъка, където полицаите казаха, че ще отведат Кълън.

Нямаше представа какво ще направи като пристигне там.

Нищо от това, което се случи не беше очаквала някога да стане. Тя никога не е била арестувана през живота си или е имала причина да прекрачи прага на полицейския участък. Това беше изцяло нов и непознат свят за нея.

Таксито я остави на мястото, след което Айви се отправи към главния вход като се опитваше да не се паникьосва, след като видя всичките полицейски коли паркирани наоколо. Всичко тук крещеше ВЛАСТ и СИЛА, което като цяло те караше да се чувстваш малък и безпомощен.

Някак си, след като влезе вътре, Айви се почувства виновна, все едно е извършила престъпление и е на път да бъде разкрита.

Нищо лошо не съм направила! Не съм виновна за нищо, както и Кълън!

Абсолютно ли си сигурна в това? Колко добре го познаваш в действителност?

Все още продължаваше да спори на ум, докато вървеше през участъка. Имаше няколко пейки и стола, а на отсрещната страна — прозорче, който гледаше към някакъв кабинет.

Полицията не арестува хора без причина!

Може би си под негово влияние, както каза майка ти. Дали човек осъзнава кога е под някакъв такъв контрол?

Устата ѝ пресъхна, а сърцето ѝ щеше да изскочи, докато приближи прозорчето, зад което седеше униформена жена, която говореше по телефона. Айви изчака да приключи разговора преди да се доближи.

— Здравейте — неуверено каза тя.

Жената полицај беше ниска, набита, с плосък нос и тъмни кафяви очи.

— С какво мога да ви помогна?

Айви си пое дълбоко въздух.

— Съпругът ми беше арестуван и доведен до този...

— Име — отвърна жената, докато пръстите ѝ щракаха по клавиатурата.

— Моето или...

— Неговото — прекъсна я жената полицај, докато дъвчеше дъвка и продължаваше да пише.

— О! Кълън. Кълън Шарп — като Айви спелува фамилията му.

Пръстите на служителката тракаха по клавиатурата изключително бързо.

— Той е в ареста — информира я жената полицај.

— Съжалявам, но какво не знам какво...

— Ареста е мястото, където хората чакат обвинението си. Съпругът ви е бил арестуван и ще бъде обвинен.

Жената се отдалечи от компютъра и грабна една стиропорена чаша. Тя отпи от нея и започна да попълва някакви документи и изглеждаше така сякаш е приключила разговора.

— Ммм... извинете, госпожо, може ли? — попита тихо Айви.

Служителката не обърна глава към нея, а просто продължи да работи. Друг човек се приближи към кабинката и жената го погледна и му махна с ръка, за да се приближи.

— С какво мога да Ви помогна, господине?

Айви не помръдна от прозорчето.

— Изчакайте малко.

— Отговорих на въпроса Ви — каза жената зад прозорчето. — Мъжът ви си чака обвинението. По някое време в следващите двадесет и четири часа, той ще се яви пред съдията. Моля да ме извините, трябва да обслужа и помогна и на други хора.

— Това не беше помощ! — каза Айви със зачервени бузи. — Как смееете да ме третирате все едно съм някакво досаден малък вредител? Аз съм човек, а съпругът ми беше арестуван и съм уплашена.

Служителката стисна устни и си пое дълбоко дъх.

— Повечето хора, които идват тук, са уплашени.

— Трябва да видя съпруга си незабавно!

— Не са позволени посетители. Може да се види с адвоката си. Ще му бъде назначен служебен, ако не посочи друг.

— Значи не мога да го видя, така ли?

— Ще му бъдат позволени три обаждания. Ако реши да ви се обади, тогава ще говорите с него. Това е и не знам какво друго мога да ви кажа — каза жената полицай и махна отново на мъжа, който стоеше зад Айви.

Айви почти посегна с ръка през прозорчето, за да хване за гърлото неприятната служителка, но знаеше, че нищо добро няма да излезе.

Вместо това тя отиде до една от пейките и седна. Извади телефона си и зачака Кълън да ѝ се обади.

* * *

Айви седеше и чакаше с часове. Беше наблюдавала как хората преминават през полицейския участък — полицай, адвокати, как съдиите влизат и излизат и се шегуват и говорят сякаш е поредния работен ден. И през цялото време Айви стоеше там, надявайки се Кълън да ѝ се обади.

Също толкова лесно можеше да си седиш и вкъщи, вместо в полицейското управление. С нищо не му помагаш като стоиш тук.

Някак си обаче стоенето тук изискваше усилие и тя се чувстваше добре. Ако си беше вкъщи, щеше да бъде все едно не ѝ пука за нищо. И щеше да се чувства зле.

Айви излезе за малко до най-близкия магазин, за да си вземе нещо за ядене, след което се върна и продължи да чака.

Никой не ѝ се обади, а денят си отиваше. Отвън се виждаше как пада нощта, а вътре стаята се огря от флуоресцентна светлина.

Айви тъкмо се канеше да стане и да отиде при дребната, закръглена и неприятна жена полицай, за да ѝ каже, че иска да говори с началника ѝ. Трябваше да има начин да се сдобие с повече информация за случващото се с Кълън.

Аз съм му съпруга! Те не могат да ми забранят да контактувам с него, нали?

И тогава изневиделица самият Кълън влезе като беше последван от висок мъж в сив костюм и полицай, който изглеждаше, че ги придружава.

Когато Кълън я видя да стои там, очите му се разшириха.

— Какво правиш тук?

— Аз... аз дойдох тук, за да те търся — отвърна тя и се разплака. Това си беше унижително.

Не след дълго Кълън я обгърна с ръце, изправи я на крака и я прегърна силно.

— Шшшт... всичко е наред. Успокой се.

Айви трепереше от облекчение. Беше хванала здраво ризата му и зарови глава в гърдите му.

— Бях толкова уплашена... много, много уплашена.

— Излез с мен — каза ѝ Кълън, след което се обърка към мъжа със сивия костюм. — Трябва да я изведе от тук.

— Няма проблем. Ще се погрижа сам за документите. Ще се срещнем по-късно.

Кълън изведе Айви от полицейското управление, отидоха до най-близката пейка и седна до нея.

— Как... как успя да излезеш? Да не би да свалиха обвиненията?
— попита го тя.

Кълън се засмя.

— Не точно. Под гаранция съм.

— Но полицейския служител вътре ми каза, че трябва да бъдеш обвинен. Трябваше да отидеш в съда, нали така?

— Имам много добър криминален адвокат. Той успя да ми осигури бързо обвинение чрез конферентна връзка, което ускори нещата.

Айви си пое дълбоко дъх на пресекулки, изпусна го и се стовари главата си на широкото му рамо.

— Нямах си и на идея какво облекчение изпитвам. Просто седях там вътре, чакайки да ми се обадиш.

Кълън мълчеше. Просто си почеса врата, но не каза и думичка.

Айви вдигна глава и го погледна. Очите му издаваха, че беше някъде далеч.

— Кълън?

Той я погледна.

— Да?

— Казаха, че ти са ти позволени три обаждания. Защо не използва единия, за да ми се обадиш?

Той изсумтя.

— Бях малко зает да се опитам да се измъкна от затвора, колкото се може по-бързо. Знаех, че няма нищо, което да направя по въпроса.

Айви се почувства наранена от думите му.

— Аз съм ти съпруга! Не се ли предполага, че трябва да се обадиш на жена си?

Кълън се отдръпна от нея и се напрегна тялото му.

— Айви — каза ѝ той с напрегнат глас и сведе глава и прекара ръце през косата си. — Наистина не мога да направя това!

— Да направяш кое?

— Да седя тук и да се оправдавам за всичко, което се случи след ареста. — Той се изправи, обърна се и я погледна. Очите му издаваха чувството му за неудовлетвореност. — Току-що бях арестуван за смъртта на пациент, а ти хленчиш, защото съм наранил чувствата ти!

Айви отмести поглед и сълзите ѝ веднага изчезнаха.

— Добре, няма повече да хленча, Кълън — изправи се и започна да се отдалечава от него като клатеше глава.

Кълън скочи на крака и я хвана за китката.

— Спри! Спри веднага!

Тя се завъртя към него.

— Защо си толкова жесток към мен?

Лицето му беше маска, зад която тя не можеше да прозре.

— Уморен съм.

— Както и аз, Кълън! — каза тя с прекършен глас.

Наблизо имаше две жени с къси поли и изключително високи токчета.

— Кажи му, миличка! — изкреця една от тях, а другата му показа среден пръст, докато ги подминаваха.

Кълън въздъхна.

— Ето до къде стигнах. Дори две пияни проститутки се чувстват по-важни от мен.

— Не си достигнал до никъде — отвърна Айви. — Това просто е една крачка назад. Ще свалят обвиненията, защото си невинен.

— Дали? — възрази Кълън като се втренчи в нея.

Истината беше, че тя не знаеше дали той е невинен. Само Кълън можеше да знае, но не беше убедена, че той е убеден в това.

Мъжът в сивия костюм излезе от полицейския участък, слезе по стълбите и се запъти към тях. Подаде на Кълън някаква папка, след което се обърна към Айви и ѝ подаде ръката си, която беше с перфектно поддържани нокти.

— Аз съм Дрейк Бенет — каза той, — адвокатът на Кълън.

— Аз съм Айви — отвърна му тя като си стиснаха ръцете за кратко. Усещането беше сухо и студено.

— Айви Спелман — кимна Дрейк. — Кълън ми разказа само хубави неща за теб. Поздравления за сватбата.

Айви се усмихна, като искаше да се изсмее на абсурдните му думи за сватбеното поздравление, тъй като се намираха пред полицейския участък, а мъжа и беше обвинен в убийство.

— Беше интересен меден месец — каза тя.

— Обзалагам се, че е така — каза Дрейк и се обърна към Кълън. — Сега се приберете вкъщи и си починете. Утре ще трябва да се срещнем и да изясним всичко от началото до края. Ще доведе и целия екип. Добре ли е така?

— Да — отвърна Кълън. — И благодаря за всичко.

— Просто си върша работата — отвърна Дрейк, след което се завъртя на пети и си тръгна.

Една лимузина се приближи до бордюра и паркира пред Айви и Кълън. Шофьорът на Кълън им отвори вратата и двамата се качиха в нея. След което шофьорът седна на шофьорското място, погледна в огледалото за обратно виждане към шефа си.

— Обратно в апартамента — каза Кълън.

— Веднага, сър.

Изминаха няколко минути, през които нито Айви, нито Кълън проговориха. Напрежението се усещаше осезаемо в колата.

— Ще пийнеш ли с мен, за да отпразнуваме освобождаването ми от ареста? Или ще спорим за това колко ангели могат да танцуват на главата на топлийка? — най-накрая попита Кълън.

Айви сви рамене.

— Добре. Ще пийна нещо.

Кълън изглеждаше малко по-спокоен сега, когато ѝ наливаше малка чаша със скоч и ѝ я подаде.

Чукнаха чашите си и Айви каза:

— За добрите адвокати!

Кълън се засмя.

— Нелош тост, г-це Спелман. Никак не е лош.

След което изпи съдържанието си на чашата и затвори очи.

Айви също отпи, като течността я затопли, докато се плъзгаше надолу.

Когато Кълън отвори очи, те бяха ледени. Студени, отдалечени и недостъпни.

— Какво ще се случи утре, когато се срещнеш с адвоката си и екипа му? — попита го тя, като си представяше колко би била уплашена, ако е на негово място.

Кълън завъртя чашата си между пръстите си.

— Ще ми кажат каква е вероятността да отида в затвора. Или дали ще загубя лиценза си да практикувам медицина.

— Но те ще измислят добра стратегия, за да се борят, нали? — каза Айви в момент на паника. — Или мислиш, че ще те посъветват да се признаеш за виновен?

Кълън я наблюдаваше внимателно.

— Не се тревожи за моите адвокати. Ще се справят.

Стомахът ѝ се сви.

— Трудно е да не се притеснявам. Искам всичко да е наред.

— Нищо от това не те засяга — каза ѝ той наежено. — Нито колко телефонни обаждания ще трябва да направя, нито какво ще ме посъветват адвокатите. Остави ме сам да се оправям с това.

Айви затегна хватката си около чашата.

— Значи ми казваш, че съм забравила къде ми е мястото? Това ли е?

Кълън не го отрече. Той просто я погледна със студено безразличие, с което започваше да свиква.

Айви изпи още малко от изгарящата течност, докато се опитваше да успокои нервите си.

— Обадох се майка си и ѝ казах за теб — каза тя, като се опита да смени темата.

Кълън повдигна вежда.

— Така ли? Предполагам, че е получила удар от удоволствие.

— Не точно — призна Айви.

— Няма за какво да се притеснява — измърмори той и изпи доста голяма част от алкохола в чашата си.

— И защо така?

— Защото всичко ще се нареди.

— А ако не стане така? — попита го Айви.

— Тогава ще отида затвора скоро.

Айви разклати глава.

— Отново ме отблъскваш, Кълън. Сякаш се страхуваш да ми вярваш. Но аз съм ти съпруга! Трябва да се опиташ да ми се довериш.

— Не ми казвай какво да правя или трябва да направя — отвърна мрачно той. Очите му бяха станали още по-ледени. Сега можеше да види гнева, пробиващ през сините му очи.

— Съобщението получено — каза саркастично тя. — Просто да се облегна и да си гледам работата.

Айви се облегна назад на седалката и затвори очи, мислейки си, че може би е било невъзможно за нея или който да е друг, да се доближи до Кълън Шарп.

За един кратък момент, това и се струваше лесно. Имаше моменти, когато двамата бяха като едно цяло, толкова близо все едно нищо не ги разделяше.

Но сега, возейки се в лимузината и след ядосаните думи на Кълън, Айви се чувстваше толкова отдалечена от него. Струваше ѝ се,

че всичките е усещания за близост в миналото са били плод на положителното ѝ мислене.

* * *

Върнаха се в апартамента му, като почти не си проговориха един на друг. Кълън ѝ каза, че ще си вземе дълъг горещ душ, след което изчезна горе.

Айви седна и се опита да погледа малко телевизия, но ѝ беше трудно да се фокусира върху каквото и да е. Спомняше си за момента, в който му сложиха белезниците и го обвиниха в непредумишлено убийство... Усещането за безсилие, докато седеше в полицейския участък час след час, чакайки да разбере нещичко какво и да е... Озарилото я щастие и облекчение, което изпита, когато освободиха внезапно Кълън... И гневът, който я обзе, когато Кълън ѝ каза да си гледа работата, когато тя му зададе няколко простици въпроса...

Докато Айви преживяваше отново отделните моменти от днешния ден, Кълън най-накрая се появи на долния етаж в сиво спортно долнище и бяла тениска, като изглеждаше освежен след душа.

Всеки път като го видеше, Айви продължаваше да я поразява факта колко е великолепен е мъжът срещу нея — гъстата му черна коса беше все още мокра от душа, а бретонът му падаше върху челото.

Погледът ѝ се премести към силната му челюст, към плашещо сините му очи, след което към изкусителното му стегнато тяло, докато я приближаваше.

— Изглеждаш уморена — каза ѝ той.

— Изтощена съм — призна си тя.

— Искаш ли да отидеш да поспиш?

Тя се изправи на дивана, дочувайки смях от телевизора, който едва поглеждаше.

— Не знам — каза тя и сви рамене. — Ти изморен ли си?

Кълън я изгледа студено.

— Продължаваш да задаваш въпроси — каза ѝ той.

Айви се изчерви.

— А ти продължаваш да се държиш като задник! — не му остана длъжна Айви.

Кълън присви очи.

— Кажи го отново.

— Ти си задник!

— Стани!

Айви се втренчи в него и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Няма да се помръдна от този диван, докато не започнеш да говориш с мен уважително!

— Сега изисквания ли ми отправяш?

— Да, необходимо е, за да мога да получа поне малко уважение.

— Тя махна кичур коса от лицето си. — Знам, че имаше ужасен и стресиращ ден, но това не ти дава право...

— Това вече е неприемливо — каза Кълън. — Стани или си тръгвай!

Тя се втренчи в него невярващо.

— Гониш ли ме?

— Ти сама го правиш. Или стани, както ти казах, или напусни!

— Кълън я изгледа гневно. — Изборът е твой, Айви.

Бавно тя се изправи на крака.

— Не разбирам защо се отнасяш така с мен. — Гласът ѝ трепереше, а в очите ѝ се виждаха сълзи. — Аз толкова много се притеснявах за теб, Кълън. Чаках цял ден...

— Не ме интересува какво мислиш за моето поведение — каза ѝ той с нисък глас. — Искам да свалиш панталоните си и да си хванеш глезените!

Айви погледна надолу.

— Искаш да ме накажеш? След всичко, през което преминах днес?!

— Спри да хленчиш!

— Майната ти, Кълън! — Айви го погледна в очите. — Майната му и на отношението ти към мен!

Устните му се извиха в усмивка, сякаш това беше точната реакция, която очакваше.

— Не ме изкушавай!

— Не можеш да се отнасяш с мен така! Аз съм ти жена!

— Правилата не са се променили. Ти все още си подчинена!

— Подчинена?! — изплака тя. — Някога вслушвал ли си се в собствените си думи? — каза Айви и поклати глава.

— Никой не те е принуждавал да бъдеш с мен тук — каза ѝ той. Малката усмивка не слизаше от лицето му, сякаш и се подиграваше. — Ти крещеше и викаше за това кое е честно и кое не, но и двамата знаем, че не искаш да си тръгваш.

Айви стисна зъби.

— Ти се държиш ужасно и ме нараняваш, защото те е страх, Кълън!

Той пристъпи по-близо до нея и Айви можеше да усети миризмата му и коленете ѝ взеха да омекват. Кожата му беше толкова безупречно гладка, че и се прииска да го почувства толкова силно и едва се сдържаше.

— Смятам, че и двамата знаем кой всъщност е уплашеният — каза ѝ Кълън.

Айви можеше да усети горещият му ментов дъх върху лицето си. Очите му я изпиваха, докато я обгръщаше завладяващото му присъствие.

— Не съм толкова уплашена, колкото теб — отвърна му тя по детински.

Аз съм гумичката, а той е лепилото.

— Добре, не си уплашена — усмихна ѝ се той. — Ти си просто... мокра. — Ръцете му се протегнаха и докоснаха нежно лицето ѝ, но здраво. — Май ти е пораснала работата, а? Вината е изцяло моя.

Долната ѝ устна трепереше.

— Съ... съжалявам, сър. Не смятам така.

— Трябва да мислиш по-малко и да се подчиняваш повече — предупреди я той, докато прокараваше ръка по врата ѝ и я придърпа по-близо до себе си.

Айви усети потоп от влага между краката си, който накара бикините ѝ да подгизнат.

Той е прав. Мокра съм. Цялата съм мокра и не мога да се удържа!

Кълън проговори, докато докосваше устните ѝ със своите.

— Знам, че искаш просто да те изчукам. Това би те успокоило, нали така?

Айви кимна и усети как тялото ѝ отговаря на обещанието му. Тя искаше члена му — искаше да го види, да го усети, да го докосне. Искаше го в устата си, между крака си.

Натискът от ръката на Кълън се засили около врата ѝ.

— Но ако искаш това, — продължи той, — трябва да знам, че ми се доверяваш напълно.

Той продължаваше да я държи за врата, докато се взираше в очите ѝ, за да прецени реакцията ѝ.

Айви го гледаше с широко отворени очи.

— Кълън... — прошепна тя.

— Свали си панталоните — отвърна ѝ той, докато прилагаше лек натиск върху врата ѝ, след което отпускате хватката, но без да маха ръцете си.

Опипвайки, Айви свали панталоните си до коленете и усети как се свличат до глезените ѝ.

— Същото направи и с бикините си — каза ѝ Кълън.

— Да, сър.

Големите сини очи на Кълън се взряха в нейните без колебание.

— Сега направи същото ѝ с моите.

Докато ръцете му стискаха шията ѝ, тя се бореше да намери колана му. Отне ѝ няколко секунди да го открие, докато междувременно се притискаше към твърдия му член. Най-накрая хване панталона и боксерките му и да ги свали надолу.

Кълън ги махна като не пускаше врата ѝ. Той я притисна да върви назад, докато гърбът ѝ не опря в стената зад нея.

— Ще те чукам точно тук, но само ако ми имаш доверие!

— Вярвам Ви, господин Шарп.

Дори и повече от това. Тя го желаше. Желаше отчаяно да я изчука — да усети отново близостта помежду им. Да се увери, че това все още е реалност.

Кълън се наведе и я целуна дълбоко. Айви вкуси езика му, вкусът на мента, който идваше от водата му за уста, но и неговият специфичен по-дълбок вкус, които беше характерен само за него.

Езикът му погали нейния, а устните му сгряха нейните.

Докато я целуваше, Айви усети главичката на члена му срещу гънките ѝ, които веднага се навлажниха.

Айви простена, докато ръцете му я стискаха за шията. Чувстваше все едно я предпазва.

Но в следващия момент усети страх.

Какво е това? Дали нормалните съпрузи държат жените си за врата, докато правят секс?

Опасен ли е? За това ли ме предупреждаваха всички?

Сърцето ѝ заби лудо и Айви отдръпна главата си, борейки се с Кълън.

— Не — каза тя. — Не!

Кълън веднага я освободи от хватката си.

— Аз... Аз не съм много сигурна, че мога да направя това. Самата идея ме плаши!

— Защото ми нямаш доверие — отвърна ѝ той. — А това е проблем.

— Вярвам ти — каза Айви, но не звучеше особено уверено. — Трябва ли да правим... това?

— Без повече уговорки — каза ѝ той, а ноздрите му се разшириха. — Коленичи и го поеми в устата си. Веднага!

Вбесена Айви коленичи върху дървения под и застана на едно ниво с напълно готовия еректирал член на Кълън. Беше огромен и твърд като скала.

Той я хвана за задната част на главата ѝ и притисна члена си срещу устните ѝ. Айви отвори уста и му позволи да навлезе целия, като Кълън направи това без никакво колебание.

Членът му беше надълбоко в гърлото ѝ, а осъзнаването му беше като шок — като да бъдеш хвърлен на дълбоко без никакво предупреждение.

Твърдият му пенис достигаше до задната част на гърлото ѝ, като почти я задушаваше, докато Кълън продължаваше да я държи за главата и да притиска бедра към лицето ѝ.

— Ще правиш каквото ти кажа! Аз те контролирам! А това те прави мокра, нали? — Изръмжа ѝ той.

Беше истина. Котенцето ѝ я болеше и не можеше да направи нищо, за да не се възбуди, въпреки че се чувстваше безпомощна. Кълън я превземаше и правеше с нея каквото си поиска.

От една страна беше уплашена, но от друга Айви трябваше да признае, че и харесва.

Тя беше възбудена.

Но защо? Защо ми харесва това? Защо не можем да сме нормални?

Мисълта излетя от ума ѝ, докато смучеше члена му и започваше да се наслаждава на вкуса му като забрави за собствените си тревоги.

Кълън чукаше устата ѝ, докато ѝ говореше.

— Ще чукам устата ти така всеки път, когато ми зададеш неуместни въпроси от сега нататък. Ясно ли е?!

Айви кимна леко, докато той ускори тласъка на бедрата си и тя започна да усеща соленият вкус на семето му, което изтичаше от главичката на члена му.

— Глътни я. Всяка една шибана капка!

Тя издаде звук, стон, откъснат от гърлото ѝ, а той се я накара да го поеме по-надълбоко в устата си.

Зърната ѝ се втвърдиха още повече, докато езикът ѝ се въртеше около члена му, а от устните ѝ се стичаше слюнка, която покри топките му и пода.

— Точно така! — каза той с дълбок дрезгав глас.

Айви имаше чувството, че ще свърши.

— Докосни мокрото си котенце, докато те чукам в устата — каза ѝ той, докато поклащаше бедра си.

Айви точно каквото ѝ каза и плъзна пръстите си между гънките и усети капещата лепкава течност между краката си.

Кълън извади члена си от устата ѝ, изправи Айви на крака и я притисна с лице към стената. Махна блузата ѝ през главата и бързо се отърва от сутиена и награби гърдите ѝ.

Ръката му се плъзна между крака ѝ и започна да гали клитора ѝ, докато другата му ръка я хвана здраво за брадичката и говореше на ухото ѝ:

— Ще те изчукам и ще те накарам да свършиш — прошепна ѝ той.

— Да, моля те! — изстена Айви.

Кълън вкара члена си в сърцевината ѝ, който влезе с лекота. Той започна бавно да я чука изотзад.

Ръката му пусна брадичката ѝ само за да се увие около гърлото ѝ, докато продължаваше да я чука. Айви все още можеше да диша, но Кълън я беше хванал здраво.

— О, Господи! — простена Айви.

Някак си Айви беше шокирана от осъзнаването, че ѝ харесваше ръката на Кълън да бъде там.

— Господ няма да ти помогне — само аз. Аз съм единственият, който решава какво да правиш и да чувстваш и кога.

Членът му влизаше и излизаше от нея, докато другата му ръка галеше клитора ѝ.

— Аз... аз ще свърша!

Ръката му се стегна. Айви хвана ръката му и се опита да го накара да я стисне повече, докато я чукаше. Точно в това време тя започна да изживява оргазма си — по-силен, отколкото няколко си е мислела, че може да изпита.

Слабините му се удряха в задните ѝ части, докато членът му навлизаше все по-дълбоко в сърцевината ѝ.

— Души ме — промърмори тя и стисна ръката му с двете си длани. — Души ме, докато ме чукаш!

Айви потреперваше, докато посрещаше последните усещания от великолепия оргазъм, който разкъса тялото ѝ. Кълън се отдръпна бързо от нея, а върху лицето му се изписа смущение. Грабна късите си панталони и боксерките и си ги обу.

— Не ми се сърди — примоли му се Айви, докато седеше до стената и го гледаше как се облича. — Не съм свикнала с тези неща — продължи тя, докато държеше ръцете си на главата. — Хареса ми. Мислех, че и на теб ти харесва.

— Опитва се да поемеш контрола — каза ѝ той без да я поглежда. — не става по този начин, Айви. Мисля, че бях кристално ясен като го казах.

— Кълън, защо се ядосваш на всичко, което правя?

— Имах тежък ден, Айви. Арестувах ме, прекарах по-голямата част от деня в затвора и след това получих единствено куп въпроси от теб.

Айви изви глава назад и раздражено каза:

— Ти си вбесяващ!

— Оплакванията ти също са дразнещи.

— А ти си мислиш, че не се оплакваш ли? — изсмя се тя. — Всичко, което правиш, е да се оплакваш от поведението ми. Може би трябва да се погледнеш в огледалото за малко.

Кълън най-накрая я погледна.

— Държиш се неуважително.

Айви облиза устни.

— Просто съм разочарована. Не искам да се отнасяш с мен по този начин. Предполага се, че съм ти съпруга, не помниш ли?

— Помня прекрасно. Помня също така, че ти знаеше какви са правилата, когато всичко това започна. Казах ти, че сватбата няма да променят правилата. Имам нужда да следваш моите правила.

— Опитвам се, но ти продължаваш да ги променяш!

Кълън се подсмихна.

— Не смятам, че съм човек, който променя правилата на играта. — Той погледна надолу и поклати глава. — Всеки път ти давам възможност да се докажеш пред мен, а ти ми се противопоставяш...

— Защото ми хареса какво правиш по време на секс и поисках повече?! — попита го тя, като не можеше да повярва докъде е стигнало безумието му. — Повече мъже харесват това.

Кълън присви очи.

— Аз не съм повечето мъже. А ти си нямаш и представа какво харесват повечето мъже, Айви.

— Малко се поувлякох за момент.

— Извиненията ти за непокорството ти нямат край.

— Лесно ти е да изискваш от някого подчинение. Не знаеш какво е да бъдеш контролиран от друг човек!

Очите му светнаха.

— Не знам ли? Абсолютно ли си сигурна в това?

— Не, разбира се, че не.

— Тогава не предполагай какво знам или не знам.

— Може би, ако ми разкажеш повече за живота си, ще те разбере по-добре.

— Ще ти разкажа каквото аз искам и смятам за подходящо — предупреди я той.

— Писна ми от всичките ти правила!

— Докато си в живота ми, правилата ще продължат да съществуват и прилагат — каза ѝ той с присвити очи. — Ще ме уважаваш!

— Но аз не се уважавам. Не мога да уважавам някого, който ме заплашва по този начин!

Един мускул потрепери на бузата му.

— Не ме изпробвай!

— Майната ти! — каза му Айви и излезе бясна от къщата.

Кълън не я последва.

* * *

Айви се прибра в дома си с обществения транспорт. По това време на нощта всякакви изроди можеше да се срещнат, но нея не я интересуваше особено. Беше бясна и наранена и почти щеше да се зарадва, ако някой се опита да я закачи. Имаше усещането, че може да издере лицето на някого.

Въпреки това, пътуването до дома ѝ мина безпроблемно.

Или поне докато извади ключовете си и не получи съобщение.

Първоначално си помислиш, че е Кълън, но видя, че съобщението е от непознат номер.

Трябва да поговорим, но телефонът ти не е подсигурен.

Само това пишеше. Айви усети страх, който нарастваше докато препрочиташе съобщението и се опитваше да отгатне кой го е пратил.

Лукас от ФБР?

Ами Хавиер?

Айви не знаеше, но някак си се съмняваше, че е някой от тях. Това беше някой напълно непознат.

Айви влезе в апартамента, докато гледаше в телефона си, чудейки се какво ще последва. Който и да е писал, той нямаше да спре до тук. Айви реши да не му отговаря.

За каквото и да ставаше дума, без значение кой ѝ пишеше, тя отказваше да има нещо общо. Това имаше нещо общо с Кълън — винаги е имало нещо общо с него.

Айви взе решение да остави Кълън зад гърба си този път. Нямаше да отиде на работа в Биоматрикс Фарма, нямаше да му се обаждат или да приема обажданията му, нямаше да говори с тъмните личности, свързани с мрачния му малък таен живот.

Айви влезе в банята като остави телефона си настрана. Тя се потопи под душа, затвори очи и слушаше как водата капеше на плочките *кап... кап... кап...*

Накрая, когато усети тялото си изцяло отпуснато под топлата вода, Айви излезе и се намъкна в удобната си пижама, след което пропълзя в леглото.

Сънят ѝ убягваше, но в крайна сметка Айви успя да се унесе в един неспокоен полусън.

Когато се събуди беше късно и все още тъмно. Айви стана и отиде да провери телефона си. Истината беше, че се надяваше Кълън да се е опитвал да се свърже с нея поне петдесетина пъти, защото така Айви щеше да знае, че той искаше да оправят нещата помежду им.

Но, естествено, нямаше нищо от Кълън Шарп на телефона ѝ. Вместо това имаше друго съобщение от неизвестен подател.

Новият ти телефон ще пристигне утре. Ще е безопасно да се говори по него.

Само това пишеше.

Айви изтри и двете съобщения и се върна в леглото, пожелавайки си тази цялата лудост да се махне от главата ѝ. Само ако можеше да изтрие спомените си толкова лесно, колкото можеше да изтрие съобщенията от телефона си...

Но спомените ѝ оставаха...

Единственото нещо, което можеше да направи е да премисля отново и отново всеки един малък момент, прекаран с Кълън, опитвайки се да събере частите на объркващия пъзел на живота му, а той отново и отново да се разпада.

Защо трябваше да я боли толкова много?

Защо не можеше да е по-лесно?

Защо двамата не могат да открият щастието си заедно?

Айви беше убедена, че дълбоко в себе си Кълън Шарп също искаше да бъде щастлив.

* * *

Айви се събуди на следващия ден със замътен поглед и изтощена, защото почти не бе заспивала през нощта. Но нямаше смисъл просто да продължава да лежи в леглото, затова стана, преоблече се с дънки и пуловер и изяде една франзела, докато си пиеше кафето.

Айви гледаше телевизия и се опитваше да отклони съзнанието си от всичко случило се. Всичко, което нямаше отговори.

Малко по-късно същата сутрин на вратата ѝ се позвъни. Айви стана и отиде до прозореца и погледна навън, но там вече нямаше никой. На стълбите имаше само малък пакет.

Този, който беше оставил пакета бе достатъчно тъп да го остави отвън пред погледите на всички? Може да бъде откраднато за част от секундата! Айви реши, че интелигентността на тайния пратеник е определено под въпрос.

Гледайки към малкия пакет на стъпала, тя обмисляше възможностите. Айви можеше да го остави там и да игнорира всеки, който се опитваше да се свърже с нея... или да рискува и да осъществи контакт.

Нищо хубаво не може да излезе от това.

Айви въздъхна и пусна завесата на мястото ѝ, излезе от апартамента си, слезе по стълбите и взе пакета. Беше лек, сякаш е празен.

Нямаше адрес за връщане. Пакетът не беше пуснат дори по пощата или през ФедЕкс. Не, той беше лично доставен до нейния апартамент.

Докато държеше пакета, Айви се огледа и виждаше много хора, които се разхождаха, коли на улицата, но никой не я наблюдаваше. Обърна се, тръгна по стълбището и се прибра в апартамента си.

Ами ако е бомба или нещо подобно?

След като затвори и заключи входната врата и разклати леко пакета, Айви реши, че не е бомба.

Трябваше да е телефон, точно както анонимният текстописец я беше уверил, че ще бъде. Айви отвори пакета на кухненската маса и започна внимателно да разкъсва залепеното фолио с балончета. Вътре тя откри евтин мобилен телефон, взе го в ръце и натисна бутона за включване.

Може би след минута започна да звъни пронизително, като това я стресна.

Е, щом стигнах до тук, може би е редно и да отговоря.

Айви си пое дълбоко дъх, приготвяйки се за всичко, което следва, тя вдигна телефона.

— Ало — каза тя предпазливо.

— Аз съм Престън Шарп — отсреща и отговори веднага.

— Вие сте бащата на Кълън — прошепна Айви.

— Така е. Предполагам, че знаете нещо за мен, като се има предвид начина, по който ФБР започна да ви тормози.

— От къде знаете за ФБР? — попита тя.

От другия край на линията се чу смях от баритонов глас.

— Моята работа е да знам много неща, Айви. А вече знам страшно много за теб.

Айви усети студено тръпки да полазват по гърба ѝ.

— Какви неща?

— Не бъди нервна. Не искам да ти създавам проблеми — засмя се той. — Ти си невинна, както и моя син.

— Тогава защо се свързвате с мен? — попита тя, докато отиваше до прозореца, за да погледне улицата. Там нямаше никой, който може да е Престън Шарп, дотолкова, доколкото смяташе тя.

— Прекалено много го следят, за да мога да се свържа с него директно. Наблюдават го през цялото време. Телефоните му се подслушват. Кореспонденцията му също се следи.

На Айви ѝ прилоша и седна на дивана като се поклащаше леко.

— Не съм сигурна, че трябва да разговаряме — каза тихо тя.

— Не правиш нищо нередно като говориш с мен.

— Вие сте издирван от ФБР, от Интерпол и Бог знае още от кого! Той отново се засмя все едно това беше голям комплимент.

— Правителствените организации са много щекотливи — каза Престън. — Те надценяват нещата. Не съм реална заплаха за никого, с изключение на няколко лоши актьори.

— Какво искате от мен?

— Трябваш ми, за да предадеш едно съобщение на сина ми. Важно е.

— Кълън е следен, както и аз — отвърна Айви. — Какво прави по-безопасно разговаряте с мен, отколкото с Кълън?

— Те не отделят толкова време и ресурси за теб, колкото за сина ми. Повярвай ми Айви, ти си маловажна в случая.

— Какво очарователно отношение показвате — отвърна Айви и врътна очи. — Отнасяте се прекрасно към хората, точно както и към сина си.

— Не съм сигурен какво точно става между теб и Кълън. Знаем, че сте се оженили, както и че имате проблеми. Но нямам времето да

разрешавам любовни недоразумения. Имам изключително малко време и много животи зависят от това да се свържа със сина си.

— Кажете ми какво искате да му кажете — каза Айви. — Но не мога да обещаая, че ще му го предам.

— Кълън трябва да ми преведе точно две цяло и шест милиона долара в рамките на 24 часа в швейцарска сметка. Той знае коя точно.

Айви се шокира от сумата, която чу.

— Два милиона и половина? — изписка тя.

— Не! Не! Две цяло и шест милиона! Това, което каза ти, ще ми изпрати със сто хиляди долара по-малко. Моля те да запомниш правилно цифрата и не променяй нищо в съобщението ми! Разбра ли ме? Много е важно! Не можеш да му го напишеш на СМС или по електронната поща, или дори да му го кажеш по телефона. Трябва да е лично, лице в лице, някъде на публично място, което е достатъчно шумно, за да заглуши думите ти. Опитай се да закриеш и устните си за всеки случай, ако са решили да наемат човек, който може да чете по устните.

— Сигурно се шегувате! Кълън е следен толкова отблизо ли?

— Просто следвай инструкциите ми. Помни какво ти казах, Айви. Животът на много хора зависи от това.

— Добре — отвърна тя, като направи физиономия. — Звучи напълно разумно.

— Животът невинаги е разумен, Айви — отговори Престън точно преди линията да прекъсне.

Айви си помисли, че само с тази последна реплика, тя вече беше напълно убедена, че е говорила с бащата на Кълън.

* * *

Айви скри телефонът за еднократна употреба под матрака си и използва личния си, за да изпрати съобщение на Кълън.

Трябва да те види. Важно е.

Тя го изпрати и осъзна, че е развълнувана, защото има причина да се срещнат и да го види отново и то толкова скоро. Беше й много неприятно, че той се държа толкова зле с нея последния път. Въпреки

че ѝ разби сърцето на милион парчета, Айви беше повече от готова да му помогне и да се върне отново в живота му.

Да, тя беше разстроена. Много повече от разстроена. Беше ядосана, наранена. Опустошена.

И въпреки това, когато баща му се обади, Айви инстинктивно не можа да му каже да намери друг начин да се свърже със сина си. Тя на практика използва случая, за да се срещне отново с Кълън.

Айви получи отговорът на Кълън почти веднага.

Ще се прибера вкъщи след 15 минути. Може да се срещнем там.

Айви не можеше да не се усмихне, когато видя, че той е приел да се видят. Може би нещата не са толкова непоправими, колкото изглеждаха снощи. Е, бяха се карали и нещата бяха станали грозни.

Кълън беше подложен под голям стрес, но въпреки всички трудности и неприятности, Айви не можеше да се откаже от него. Тя грабна чантата си и излезе от апартамента, за да си хване такси. Щеше да ѝ отнеме повече време, за да се придвижи до дома му, така че той щеше да се прибере първи.

Но когато излезе на улицата, някоя я повика по име. Айви беше на път да си хване едно от преминаващите таксита, когато чу да я викат отдалече.

Първоначално Айви си помисли, че си въобразява, но после отново чу да я викат.

Айви сбръчка чело, когато чу много познат женски глас.

Не може да е... не. Не може просто така да се появи без предупреждение!

И тогава Айви се обърна и видя майка си да отива към нея, като размахваше двете си ръце и викаше името ѝ.

— Мамка му! — измърмори Айви и тръгна бързо към майка си, за да я посрещне.

— Айви, — каза майка ѝ, докато разкопчаваше дебелото си палто и дишаше дълбоко, защото беше тичала. — Отиваш ли някъде?

— Мамо, не трябваше да тичаш! Сърцето ти...

— Не за сърцето си се притеснявам, а за коленете си — отвърна майка ѝ, като се опита да се засмее, но смехът ѝ се превърна в кашлица.

Айви придружи майка си до стълбите пред блока ѝ и я накара да седне.

— Мамо, какво правиш тук?

— Трябваше да дойда да видя как си — отвърна ѝ тя. — Уплаших се, че си сам-самичка и се справяш без чужда помощ с тази бъркотия.

— Добре съм. Всичко е наред. Нямаше нужда да идваш чак дотук. Можете поне да звънеш предварително. Ами ако не си бях вкъщи?

— Не можех да чакам — каза майка ѝ, докато потупваше старата си износена чанта. — В момента чета една страхотна книга. Разказва се за двама сираци близнаци през Втората световна война. Много е тъжна.

Айви се почеса по главата.

— Успокой ли се вече?

Майка ѝ кимна, след което бръкна в чантата си и взе инхалатора си. Здравето ѝ не беше добро през последните години. Имаше различни заболявания, включително стенокардия и операция на коленете. Освен това имаше и астма, която можеше да се отключи от замърсяване, алергии или упражнения.

Докато майка ѝ използваше инхалатора, Айви провери колко е часът на телефона си.

— Мамо, трябва да отида до едно място за малко. Искаш ли да се качиш горе? Не съм сигурна кога точно ще се върна.

Майка ѝ държеше инхалатора като талисман, докато изучаваше лицето на Айви.

— При него ли отиваш? Ще се видите, нали?

Айви кръстоса ръце на гърдите си.

— Да.

— Значи е освободен от затвора.

— Той не беше в затвора. Беше задържан, докато не взеха решение за гаранцията и... няма значение. Никога не трябваше да ти разказвам за всичко това.

Майка ѝ направи физиономия, докато продължаваше да я гледа.

— Какви са тези следи по врата ти? Това синини ли са? — каза тя, докато се опитваше да огледа по-отблизо врата на Айви.

Айви не беше разбрала, че са останали следи след секса с Кълън. Тя инстинктивно сложи ръка на врата си и се отдръпна от изучаващия поглед на майка ѝ.

— Престани, мамо! Добре съм! Вратът ми също е наред!

— Ако той ти причинява болка...

— Той не ме наранява. Той не прави нищо такова! Сега трябва да вървя. Искаш ли да се качиш в апартамента ми или не?

Майка ѝ стисна инхалатора си и се вторачи обвинителен поглед към дъщеря си.

— Няма да те изпусна от погледа си.

— Не е твой изборът, мамо. Вече не съм малко момиченце.

— Тогава го докажи. Престани да се държиш като безотговорен тийнейджър!

— Не знаеш нищо за него.

— Но знам, че всеки мъж, който посяга на жена...

Айви сложи ръка на устата ѝ.

— Спри! Просто спри! Той не ми посяга!

— Погледни ме в очите и ми кажи, че следите по врата ти не са от него! От този прекрасен мъж, който ти толкова обичаш!

— Няма да се караме точно сега! Трябва да вървя!

Майка ѝ я гледаше, докато Айви се отдалечаваше.

— Ако си мислиш, че ще оставя нещата така, няма да стане!

Айви ѝ махна с ръка.

— Прибирай се вкъщи, мамо! — изкрещя тя, докато най-накрая успя да спре едно такси. — Ще ти се обадя по-късно!

Но майка ѝ не помръдна. Тя стоеше там на стълбите пред апартамента ѝ и гледаше как дъщеря ѝ си тръгва, сякаш се беше вкоренила там.

* * *

Айви изпитваше огромно чувство за вина, когато остави майка си на улицата, но тя си каза, че се е случило така заради майка ѝ.

Не мога да позволя на тази вина да ме спре да направя това, което трябва да направя.

Въпреки това тя се притесни за следите по врата си. Отвори малкото си огледалце и видя, че наистина има няколко леки синки. Не бяха нещо особено — лесно можеха да смучки или нещо подобно.

С изключение на неудобната истина, че това не са смучки.

Това следи от ръцете на Кълън увити около врата ми.

Но най-вероятно са от факта, че го насърчавах да ме стисне по-силно за врата.

Кълън никога не би ме наранил. Никога!

Айви обмисляше идеята да си сложи лек фон дьо тен, за да прикрие следите, но реши да не го прави. Чувстваше се сякаш се опитва да прикрие нещо.

Аз не крия нищо. Не сме правили нищо лошо. Много хора обичат да правят извратени неща по време на секс.

Таксито я остави пред дома на Кълън и след това видя, че входната врата се отваря и от нея излиза мъжът ѝ, който излиза за да я посрещне. Той носеше светлосин костюм, който беше същия цвят като очите му. Изглеждаше добре, по-точно смайващо красив както винаги.

— Айви — каза той, докато тя се приближаваше, но думите му звучаха прекалено официално.

— Може ли да се разходим навън за малко? — попита го тя, спомняйки се инструкциите от баща му да говори на обществено място, където трудно могат да бъдат подслушвани и следени.

Кълън я изгледа с любопитство.

— Разходка? — Той сви рамене. — Разбира се, защо не?

Кълън заключи вратата, след което двамата тръгнаха заедно по улицата.

— Предполагам се чудиш защо дойдох до тук.

Кълън прокара ръка през косата си.

— И аз исках да те видя — каза ѝ той.

Коментарът му я изненада напълно.

— Наистина ли?

Той се спря и взе ръката ѝ в своята.

— Вече ми липсваш — каза ѝ той. — Мислех, че по някакъв начин можех да стоя далеч от теб, Айви. Казах си, че без мен ще ти е по-добре. И съм сигурен, че това донякъде е вярно.

— Кълън...

— Остави ме да довърша — отвърна Кълън, докато я гледаше в очите. — Аз не съм добър за теб, Айви. Ти си перфектна, красива, сладка и невинна. И ако можех да изтрия по някакъв начин присъствието си от живота ти, щях да го направя, за да не те обременявам с тъмнината, която е в мен. Но не мога да живея без теб!

— Ти не си лош човек. Мислиш си, че си много ужасен, но в действителност не си. Аз виждам истинската ти същност. И все още те обичам.

Кълън протегна ръка и я погали по бузата.

— Никога не бих се надявал, че мога да те заслужа.

Айви му се усмихна и ухапа долната си устна.

— Може би сме луди. Ама наистина, наистина луди!

— Луд съм по теб! — каза ѝ той, докато продължаваше да гали бузата ѝ, а вятърът се засили и разроши тъмната му коса.

И тогава Кълън ѝ даде най-сладката, най-любящата целувка, която някога тя е получавала. И за кратко Айви успя да забрави всичко лошо, което се беше случило напоследък.

Те прекъснаха целувката си, Кълън хвана ръката ѝ и продължиха да се разхождат.

Айви се зачуди как изведнъж градът стана толкова красив, сега, когато Кълън Шарп отново беше до нея.

Накъдето и да погледнеш те виждаше лекия танц на дърветата, как се смеят децата, докато майките им се опитваха да ги вкарат в колата. Как един възрастен мъж разхождаше едно сладко кученце. Как млада двойка се смееха на собствените си шегички и закачки. Как близките сгради величествено се извисяваха до небето над тях.

Но един облак помрачи небето и закри слънцето, а денят стана по-студен и Айви си спомни за какво точно са тук.

— Имам нещо важно да ти кажа.

Кълън я погледна, докато продължаваха да се разхождат по тротоара. Айви се огледа пък за подозрителни превозни средства или хора.

— Имам чувството, че това, което искаш да ми кажеш, няма да ми хареса — отговори ѝ той.

— Снощи получих съобщение от непознат, в което ми казаха, че телефонът ми се подслушва и ще ми изпратят нов.

Лицето на Кълън пребледня.

— Баща ми — прошепна той.

Айви сложи ръка на устата си сякаш кашляше, но после обърна лицето си към него и каза:

— Каза ми, че те държат под постоянно наблюдение, така че не може да се свърже с теб. Всичко се наблюдава. Телефонът ти, пощата, всичко.

Кълън сякаш се скова на място.

— Продължавай.

— Но най-важното, което искаше да ти каже беше, че се нуждае от пари. Той иска две цяло и шест милиона долара в швейцарска сметка. Той каза, че знаеш какво означава това.

Кълън се изсмя нервно.

— Сигурно е имал предвид двеста хиляди.

— Не, каза цифрата два пъти и се поправи, когато каза два милиона и половина. Той ясно каза 2.6 милиона. Каза също така, че много животи са заложиени.

Кълън не реагира дълго време.

— Даде ли някакъв срок, в който иска да ги получи?

— В рамките на двадесет и четири часа.

— Мамка му! — каза и поклати глава той.

— Съжалявам. Не знам дали направих грешка като...

— Не. Не се обвинявай. Така се случва, когато се замесиш с някой като мен.

— Не ме интересува това. Моля те, не позволявай това да застане между нас.

Той се усмихна, но изглеждаше напрегнат.

— Няма да го позволя.

— Обещаваш ли?

— Обещавам! — каза ѝ той и стисна ръката ѝ окуражително. —

Но трябва да се върнеш да живееш при мен. Освен това трябва да преместя и ликвидирани няколко актива, за да мога да осигуря сумата.

— Кълън отново поклати глава. — Баща ми няма да ме остави, докато не фалирам.

— Може би не трябва да го правиш — предложи му Айви.

Кълън първоначално не отговори.

— Може би не трябва. Трябва ми време за да помисля. Искам само да съм с теб тази вечер. Ще се върнем вкъщи, ще си направим

вечеря и ще се преструваме, че сме само ние двамата и нищо друго няма значение.

— Това звучи чудесно — съгласи се Айви.

Тя почти преливаше от щастие, въпреки всичките негативни перспективи, които са надвесени над тях като черен облак.

Те почти се бяха върнали пред дома на Кълън, когато усети, че той се скована отново и видя, че присвива очи, за да фокусира нещо зад нея.

— Какво, по дяволите... — започна Кълън.

Пред дома му бяха спрели две полицейски коли, от които слязоха полицаи, които държаха едната си ръка върху кобура. Те казаха на Айви да се отдръпне от Кълън.

— Какво става тук? — извика тя.

Ужасът започна да я завладява. И тогава видя собствената ѝ майка да слиза от една от колите.

— Това ли е дъщеря ви, госпожо? — попита я полицаят.

— Да, това е тя — отвърна майката на Айви.

— Госпожо, трябва да ви зададем няколко въпроса — каза единият от полицаите на Айви.

— Мамо, какво правиш?

— Погледнете към врата ѝ — каза майка ѝ като сочеше към врата на дъщеря си. — Виждате ли синините? Синините на това място са от чудовището, което я е наранило.

Сега полицаите бяха заобиколили Айви и тя се опита да закрие следите, но вече беше твърде късно. Те вече бяха видели следите.

Айви се опита да им обясни, че нищо лошо не се е случило и че не иска да повдига обвинения.

— Ние се притесняваме за вашата безопасност, госпожице Спелман — продължаваше да повтаря единият от полицаите, след което арестуваха Кълън.

Беше като кошмар. Всичко лошо се случваше отново и тя пак не можеше да направи нищо по въпроса. Отново го бяха арестували и този път заради нея.

Айви плачеше, докато гледаше как го отвеждат отново. Този път дори му бяха сложили и белезници и на краката.

Всичко това беше нечовешко. Кълън беше натикан в полицейската кола, която пристигна няколко минути по-късно.

— Кълън! Обичам те!

Вратата на полицейската кола беше затворена. Полицията ѝ задаваше въпроси, докато Кълън биваше откарван в ареста.

— Казвам ви, че грешите. Не съм в опасност! Вие злоупотребявате с властта си и го тормозите! Не можете да го държите арестуван! Моля ви, пуснете го!

— Майка ви каза, че сте признали, че синините по врата ви са от него — каза някой.

Айви не отговори, след което погледна към майка си ядосано.

— Как можа? — попита я тя, докато майка ѝ я гледаше предизвикателно.

Очите на майка ѝ не показваха никаква непреклонност.

— Никога няма да спра да те защитавам! Ще го защитавам дори и от теб самата!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.